

hluti andstætt ákvæðum VII. kafla laga nr. 59/1969 um tollheimtu og tolleftrilit, sem er viðtækari og fjallar um vörur. Verður því að álykta, að almennt ákvarðaðar vörur, svo sem hráefni það, er greinir í þessu máli, falli utan við 4. gr. laga nr. 7/1963, sbr. nú 1/1970. Í samræmi við ofangreinda lögskýringu verður að telja, að 1. gr. laga nr. 7/1963, sbr. nú 1/1970, eigi aðeins við um, að tollur verði greiddur einu sinni af hverri vöru, þegar hún er flutt í fyrsta skipti inn á tollsvæði ríkisins. Ekkert hefur komið fram í máli þessu, sem leiðir rök að því, að hráefni það, sem greinir í þessu máli, sé annað en það, sem út var sent. Í samræmi við þetta ber aðeins að greiða toll af þeim liðum, sem ekki hafa verið tollaðir áður, þ. e. vinnslukostnaði og flutningskostnaði, svo sem haldið er fram af hálfu stefnanda og eigi er tölulegur ágreiningur um. Ber því að taka kröfur stefnanda til greina og dæma stefnda til að greiða stefnanda málskostnað, sem ákveðst kr. 14.000.00.

Dómsorð mitt verður því:

Stefndi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, greiði stefnanda, Gullsmiðum Steinþóri og Jóhannesi, kr. 79.321.00 ásamt 7% ársvöxtum frá 1. september 1969 til greiðsludags og kr. 14.000.00 í málskostnað innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Þriðjudaginn 16. maí 1972.

Nr. 187/1971. **Bæjarstjórinn á Akureyri f. h. bæjarsjóðs Akureyrar** (Guðmundur Ingvi Sigurðsson hrl.)
 gegn
Reyni s/f (Kristinn Sigurjónsson hrl.).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Ómerking. Frávísun.

Dómur Hæstaréttar.

Ásmundur S. Jóhannsson, aðalfulltrúi bæjarfógetans á Akureyri, hefur kveðið upp hinn áfrýjaða dóm.

Afrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 3. desember 1971, að fengnu afrýjunarleyfi 29. nóvember s. á. Krefst hann sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar úr hans hendi bæði í héraði og hér fyrir dómi.

Stefndi krefst staðfestingar hins afrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi afrýjanda.

Mál þetta var ekki lagt til sátta fyrir sáttamenn, sbr. 1. mgr. 5. gr. laga nr. 85/1936, en málið var eigi undanþegið sáttatilraun sáttamanna. Í þingbók var ekki heldur skráð við þingfestingu málsins yfirlýsing málsaðilja um, að útilokað væri, að sátt kæmist á í málinu fyrir sáttamönnum.

Ber þegar af þessum ástæðum að ómerkja hinn afrýjaða dóm og málsmeðferð og vísa málinu frá héraðsdómi.

Eftir þessum málalokum ber að dæma stefnda til að greiða afrýjanda málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals kr. 25.000.00.

Dómsorð:

Hinn afrýjaði dómur og málsmeðferð í héraði eiga að vera ómerk, og er málinu vísað frá héraðsdómi.

Stefndi, Reynir s/f, greiði afrýjanda, bæjarstjóranum á Akureyri f. h. bæjarsjóðs Akureyrar, málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, samtals kr. 25.000.00, að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Akureyrar 17. marz 1971.

Mál þetta, sem tekið var til dóms 2. þ. m., er höfðað hér fyrir dómi með stefnu, birtri 13. nóvember 1970, af Reyni s/f, Akureyri, gegn bæjarsjóði Akureyrar til endurgreiðslu gatnagerðargjalds.

Stefnandi krefst þess, að stefndi verði dæmdur til að greiða kr. 372.992.00 auk málskostnaðar að skaðlausu samkvæmt texta Lögmannafélags Íslands. Þá var af stefnanda hálfu gerður áskilnaður um skaðabætur og vexti á síðari stigum málsins.

Stefndi krafðist sýknu af öllum kröfum stefnanda og málskostnaðar að skaðlausu samkvæmt texta Lögmannafélags Íslands.

Stefnandi er sameignarfélag þriggja manna, þeirra Ingólfs

Jónssonar, Guðmundar Valdimarssonar og Einars Valmundssonar trésmíða, allra á Akureyri. Fyrirtæki sitt, sem er trésmíðaverkstæði, ráku sameigendurnir í timburhúsi við Sjávangötu á Akureyri, sem brann s.l. vor, í maímánuði. Með erindi, dagsettu 4. maí 1964, sótti stefnandi um lóð nr. 3 við Furuveli hér í bæ til þess að byggja á henni einnar og tveggja hæða steinhús til iðnaðar og iðju. Á fundi byggingarnefndar Akureyrar 15. s. m. leggur nefndin til, að stefnanda verði veitt lóðin nr. 1 við Furuveli. Tillaga nefndarinnar var samþykkt á fundi bæjarstjórnar Akureyrar 19. s. m., og var sú samþykkt tilkynnt stefnanda í bréfi, dagsettu daginn eftir, þar sem fundargerð byggingarnefndar er rakin, en í henni segir m. a., að byggingarfrestur sé ákveðinn eitt ár, lóðarleiga sé ákveðin kr. 3.00 á fermetra og greiðist frá 1. júní 1964 að telja. Í niðurlagi bréfsins, sem undirritað er af bæjarstjóranum á Akureyri, er tekið fram, að stefnandi öðlist ekki lóðarréttindi, nema lóðartökugjald, kr. 800.00, og lóðarleiga frá 1. júní 1964 til ársloka, kr. 4.112.50, verði greitt innan hálf mánaðar og hafi hús ekki verið reist á lóðinni innan eins árs frá dagsetningu bréfsins, falli lóðin aftur til bæjarins endurgjaldslaut. Hinn 1. október 1965 sótti stefnandi um leyfi til þess að byggja iðnaðarhús (trésmíðaverkstæði) úr steinsteypu og jární á greindri lóð. Sama dag var erindi stefnanda samþykkt af byggingarnefndinni og hinn 19. s. m. af bæjarstjórn, og í samþykktinni er fram tekið, að byggingarfrestur sé eitt ár. Þetta var stefnanda gefið til kynna með bréfi bæjarstjórans á Akureyri, dagsettu 20. október 1965. Í júnímánuði árið 1966 var grafið fyrir úthring bakhúss, veggjum og undirstöðum, en samkvæmt uppdráttum átti aðalhús að vera meðfram götu, en bakhús þar sunnan við. Mælt hafði verið fyrir húsinu og hæðarpunktur þess ákveðnir dagana 23. og 24. júní 1966. Framkvæmdum var frestað um sinn af fjárhagsástæðum, eða þar til í nóvemberlok 1968. Hins vegar hafði stefnandi afnot lóðarinnar, en hann geymdi á henni byggingarefni o. fl. þ. h. Stefnandi kvað drátt á framkvæmdum hafa stafað af því, að svar við lánsúmsókn hans til Iðnlánasjóðs barst ekki fyrr en í nóvember 1968, og var þá jákvætt samkvæmt vottorði útibússtjóra Iðnaðarbanka Íslands h/f á Akureyri, en þá hafði umsókn verið endurnýjuð að sögn stefnanda, og henni hafði fylgt að kröfu lánveitanda vottorð byggingarfulltrúa um lóðarréttindi, sem lagt hefur verið fram í málinu og er dagsett 22. marz 1967, þar sem segir, að stefnanda hafi verið veitt umrædd lóð til byggingar iðnaðarhúsnaðis og bæjar-

stjórn hafi samþykkt teikningar þess hinn 19. október 1965 og lóðarsamningur verði útgefinn, þegar mannvirki hafi verið reist á lóðinni, en byggingarstig er þá, að grafið hafi verið fyrir undirstöðum að hluta. Að fengnu lánsloforði var hafizt handa að nýju, og dagana 29. nóvember til 3. desember 1968 var unnið við smíði undirstöðumóta, járnabindingu og verkun rása. Var óskað eftir úttekt byggingareftirlits á verkum þessum, en stefnandi var beðinn um frest, þar sem fundur hafði verið ákveðinn í byggingarnefnd 4. desember. Á þeim fundi var bókað, að byggingarfulltrúi hafi spurzt fyrir um það, hvort stefnanda sé heimilt að hefja byggingarframkvæmdir á lóðinni. Jafnframt er bókað, að stefnandi hafi greitt lóðarleigu fram til ársins 1968. Ályktun byggingarnefndar er sú, að lóðin sé fallin til bæjarins, en stefnanda er gefinn kostur á að sækja um lóðina að nýju. Þessi ályktun var staðfest af bæjarstjórn 20. desember 1968 og stefnanda tilkynnt samdægurs í síma og með bréfi, dagsettu daginn eftir. Stefnandi mótmælti þessari ályktun bæjaryfirvalda með bréfi til bæjarstjórans á Akureyri, dagsettu 17. janúar 1969, og krefst þess, að ályktunin verði tekin til endurskoðunar og lóðarsamningur verði gefinn út til stefnanda, eins og hann hafi beiðzt. Kröfu sína ítrekar stefnandi með bréfi hinn 15. febrúar 1970, þar sem málið hafði ekki verið afgreitt. Hinn 3. maí 1970 brann verkstæðishús stefnanda, eins og áður er fram komið, og hugðist hann byggja upp rekstur sinn að nýju og óskar þess, að fyrirtækinu verði gert kleift að hefja framkvæmdir á lóðinni, þar sem skipulagsnefnd hafði lagt til á fundi 4. maí 1970, að stefnanda verði ekki leyft að endurbyggja hið brunna verkstæði, og 19. s. m. var það samþykkt af bæjarstjórn. Daginn eftir sendir stefnandi byggingarnefnd svohljóðandi bréf: „Með vísan til fyrri skrifa svo og samþykktar bæjarráðs Akureyrar hinn 15. maí s.l. og viðræðna við bæjarstjórn í dag fer Trésmiðjan Reynir s.f., Akureyri, þess hér með á leit við byggingarnefnd Akureyrar, að hún endurveiti fyrirtækinu lóðina nr. 1 við Furuvelli á Akureyri og veiti nauðsynlegt leyfi til, að hægt sé að halda áfram byggingarframkvæmdum á lóðinni, enda gefi fyrirtækið út skuldabréf til 5 ára til greiðslu gatnagerðargjalds, sbr. viðræður við bæjarstjóra.

Þrátt fyrir umsókn þessa áskilur fyrirtækið sér allan rétt til málshöfðunar vegna töku lóðarinnar, sbr. áðurgreind bréfaskrif, til véfengingar á gerðum bæjaryfirvalda í því sambandi svo og til skaðabóta vegna aukins kostnaðar við væntanlegar fram-

kvæmdir vegna greiðslu gatnagerðargjalds og hækkunar á byggingarkostnaði vegna tafa á framkvæmdum o. fl.“.

Samdægurs samþykkir byggingarnefndin endurumsókn stefnanda á lóðinni Furuvöllum 1 og áætlað byggingarstærð iðnaðarhússins 1316 gólffermetra, áætlað gatnagerðargjald kr. 372.992.00 af 3960 rúmmetrum hússins. Þá segir í samþykktinni, að um greiðslu þessa gjalds fari eftir ákvörðun bæjarráðs. Byggingarfrestur er þá tiltekinn 1 ár. Á fundi bæjarstjórnar 9. júní 1970 var staðfest fundargerð byggingarnefndarinnar um þetta atriði, og daginn eftir tilkynnir bæjarstjóri stefnanda ákvörðunina með bréfi. Í niðurlagi bréfsins er tekið fram, að hafi hús ekki verið reist á lóðinni innan eins árs frá þeim degi, falli lóðin aftur til bæjarins endurgjaldslaut. Byggingarleyfi fær stefnandi síðan með samþykktum byggingarnefndar 27. s. m. og bæjarstjórnar 9. júní s. á., þar sem ítrekað er ákvæðið um gatnagerðargjald ásamt öðrum gjöldum.

Af hálfu stefnda er upplýst, að álagning gatnagerðargjalds hér í bæ hófst haustið 1967, og hefur stefnandi greitt gjald þetta til stefnda með fyrirvara eftir því sem fram kom við munnlegan flutning málsins.

Stefnandi telur sig hafa verið fyrirvaralaust og bótalaust sviptan áðurgreindri lóð án heimildar af hálfu stefnda, þar sem sviptingin eigi sér hvorki stað í lögum né reglugerðum. Hann hafi verið lögmætur eigandi lóðarréttinda, greitt af lóðinni öll lögboðin gjöld, svo sem lóðarleigu, og hafizt handa um byggingu húss á lóðinni með samþykki byggingaryfirvalda. Það, að lóðin var af honum tekin, varð til þess, að stefnanda var gert að greiða gatnagerðargjald, er honum var veitt lóðin að nýju. Telur stefnandi atferli stefnda brot á 67. gr. stjórnarskrárinnar um vernd eignarréttarins. Samkvæmt venju muni litið svo á, að með byggingarfresti sé átt við þann tíma, sem aðilja er settur til að hefja framkvæmdir, en ekki þann tíma, sem aðilja er settur til að ljúka byggingu, enda gæti stefndi orðið sér úti um nægar og ódýrar fasteignir, ef síðari skilninginn ætti að leggja til grundvallar því, að byggingarfrestur sé yfirleitt ákveðinn 1 ár. Stangist það á við almennar réttarreglur og réttaröryggi almennings, ef bæjarfélagi sé heimilt með einfaldri samþykkt að svipta borgara eignum sínum. Með því að grafa rásir hafi stefnandi hafið framkvæmdir og skapað eigin verðmæti og með því að svipta hann lóðinni sé hann sviptur þeim bótalaust. Skipti ekki máli í þessu

sambandi, hvort hús sé fokhelt, grunnur steypdur, uppsláttur á veg kominn eða einungis grafnar rásir.

Verði eigi fallið á þessa skoðun stefnanda og talið, að um sé að ræða samning einkaréttarlegs eðlis, sem hafi stofnast milli aðilja, telur stefnandi, að svipting lóðarinnar hafi allt að einu verið ólögsmæt gagnvart sér, og byggir það á eftirfarandi rökum, þ. e. að stefndi hafi með aðgerðum sínum verið búinn að falla frá ákvæðinu um byggingarfrest í eitt ár. Hann hafi tæpu einu og hálfu ári eftir veitingu lóðarinnar berlega framlengt þann frest í eitt ár og síðan einu og hálfu ári þar frá gefið yfirlýsingu þar, að lóðarsamningur yrði gefinn út, þegar mannvirki hefðu verið reist á lóðinni, og þar eigi getið um nein tímamörk. Stefnanda hafi því verið rétt að líta svo á, að hann hefði óbundnar hendur um byggingartíma hússins þrátt fyrir upphaflegt ákvæði um takmörkun hans.

Þá hefur stefnandi í þriðja lagi haldið því fram, að álagning gatnagerðargjaldsins, kr. 372.992.00, sé brot á 40. gr. stjórnarskrárinnar, þar sem sú álagning eigi sér ekki lagastað fyrr en með lögum nr. 87 6. ágúst 1970 um gjöld til holræsa, gangstétta og varanlegs slitlags á götum Akureyrar, 2. gr.

Stefndi heldur því fram, að við lóðarveitinguna til stefnanda vorið 1964 hafi verið farið eftir þeim reglum, sem tíðkast hafa við lóðarveitingar hér í bæ. Með byggingarfresti sé við það miðað, að vissar lágmarksframkvæmdir hafi fram farið, og það hafi verið skilningur byggingarnefndar, að tilskilið sé, að einhver varanlegur hluti þeirra mannvirkja, sem ætlað er að rísa á lóðinni, sé risinn. Hins vegar hafi það verið háttur byggingarnefndar, ef teikningar voru lagðar fram innan hæfilegs tíma, að byggingarfrestur var framlengdur, þótt lágmarksframkvæmdir hefðu ekki farið fram, og þá litið á slíkan nýjan frest sem endurveitingu á lóð. Það, að lóðin var talin fallin til bæjarins á ný, var af því, að stefnandi hafði ekki hafið þær framkvæmdir, sem áskildar voru, og því fyrirgert rétti sínum til lóðarinnar, en ekki af því, að tilgangur stefnda hafi verið sá einn að krefja stefnanda um gatnagerðargjald, sem hafið var að leggja á byggingalóðir haustið 1967. Úthlutun lóða sé stjórnvaldsathöfn, sem fylgi settum reglum. Sveitarfélög bindi mikið fé í undirbúningi og frágangi byggingarhæfra lóða, sem ætlað sé til, að lóðarhafar hagnýti sér í framhaldi af veitingunni, og til þess að þetta fjármagn megi bera arð sem fyrst, séu settar reglur, sem eigi að tryggja nokkurt aðhald. Undirbúningur að því að gera lóð byggingarhæfa hafi

verið veittur endurgjaldslaust til haustsins 1967, þegar ákveðið var að verðleggja þessa þjónustu með heimtu gatnagerðargjalds. Þá heldur stefndi því fram, þótt í byggingarsamþykkt sé ekkert ákvæði, er heimili byggingaryfirvöldum að svipta aðilja veittri lóð, þá megi byggja ákvarðanir réttra aðilja á því, að ekki sé farið að ákvæðum byggingarsamþykktar, ef lóðarnýting hafi ekki orðið á þann hátt, sem við hafi verið miðað við veitingu, og því sé lóðin fallin aftur til stefnda. Vildi stefnandi fá lóð á ný, þurfti hann að greiða gatnagerðargjald og skipti ekki máli, hvort um sömu lóð eða aðra var að ræða.

Í málinu hefur verið lögð fram skrá um „fallnar lóðir“, samin af lóðaskrárritara eftir 1. nóvember 1968 til ársloka eða í byrjun næsta árs. Tilgangur með gerð skrárinnar var sá að leiðrétta fasteigna- og lóðagjaldaskrá, svo að eigi yrði krafið um gjöld af föllnum lóðum. Kveðst lóðaskrárritarinn hafa farið í gegnum fundargerðir byggingarnefndar og bæjarráðs yfir veittar lóðir og samið skrána eftir því, sem kunnugt var, að skilyrði lóðaveitinga hafði ekki verið haldið, en á skrá þessari er lóðin nr. 1 við Furuvelli auk 18 annarra.

Byggingarfulltrúi taldi lóðarveitingu og byggingarleyfi tvennt ólíkt. Lóð megi veita með ákveðnum skilyrðum, en byggingarleyfi megi ekki veita, fyrr en fyrir liggi samþykktar teikningar, og öðlist það ekki gildi, fyrr en byggingarleyfisgjöld hafi verið greidd og byggingameistarar ábyrgzt verkið með yfirlýsingu. Hann kvað upphaf byggingarfrests frá staðfestingu bæjarstjórnar á fundargerðum byggingarnefndar og bæjarráðs og teljist hann enda ári síðar. Dæmi kvað hann þess, að byggingarfrestur sé tiltekinn upp á dag við lóðaveitingar og í byggingarskilmálum, en það sé sjaldgæfara og einkum gert, ef byggingarfrestur sé skemmri en ár. Byggingarfulltrúinn gat þess, að iðnaðarlóðir séu að jafnaði ekki auglýstar og frá því á síðari hluta ársins 1966 hafi eftirspurn eftir slíkum lóðum vaxið og hafi mikið verið spurt um þessa lóð. Hann kvað lágmarksskilyrði þess, að byggingarskilyrði séu haldin, að undirstöður séu steyptar og það haldist í hendur við lágmarksskilyrði til útgáfu lóðarleigusamnings.

Ingólfur Jónsson, framkvæmdastjóri stefnanda, kvað byggingarfulltrúa sumarið 1968 hafa sagt sér, að ekkert væri fram komið, sem skerti rétt stefnanda til lóðarinnar, en hins vegar hafi hann ekki jákvætt tjáð sig um það, hvort lóðin tilheyrði stefnanda áfram. Þá kvað hann bæjarstjóra hafa tjáð sér munnlega vorið

1970 eftir brunann, að bygging á lóðinni Furuvöllum 1 ýrði ekki heimiluð nema með nýrri lóðarumsókn. Var svo gert, bygging hafin og í lok s.l. janúarmánaðar taldist 1. áfangi fokheldur og undirstöður gerðar undir götuhlið hússins, og hélt verk áfram.

Í málinu hefur verið lagður fram lóðarsamningur milli bæjarstjórnar Akureyrar og Dofra h/f um lóðina nr. 11 við Furuvelli. Hann er gerður 5. marz 1968 að fengnum tillögum byggingarnefndar 9. október 1964 og 14. janúar 1966, staðfestum af bæjarstjórn. Byggingarleyfi var veitt 5. október 1966. Í desember s. á. var mælt út fyrir framhúsinu, grafnar og steyptar undirstöður undir helming þess. Lóðarréttindi þessi voru framseld 6. febrúar 1968 til Jóhanns Kristinssonar, sem hóf gerð bakhúss eftir nýju byggingarleyfi í apríl s. á.

Stefnandi hefur lagt fram kvittanir fyrir greiðslu lóðartökugjalds, kr. 800.00, frá 2. júlí 1964 og greiðslu lóðarleigu frá 1. júní 1964 til 31. desember 1967, samtals kr. 45.512.50, allt varðandi lóðina Furuvelli 1. Þá hefur stefnandi haldið því fram, að hann hafi í árslok 1968 boðið fram lóðarleigu fyrir árið 1968, en mótöku verið hafnað.

Byggingarsamþykkt sú, sem nú gildir fyrir Akureyri, var staðfest 29. september 1967. Áður gildi byggingarsamþykkt frá 1. febrúar 1928. Í 10. lið 48. gr. þeirrar samþykktar segir, að byggingarleyfi falli úr gildi, ef ekki sé farið að nota það innan árs, og byggingarleyfi er skýrt svo í 1. lið sömu greinar: „Áður en byrjað er á húsi eða öðru mannvirki, sem samþykkt þessi tekur til, skal senda skriflega beiðni um það til byggingarnefndar og fá samþykki hennar og bæjarstjórnar til að framkvæma verkið“. Í núgildandi samþykkt eru efnislega samhljóða ákvæði, en þar er og sú skilgreining, að framkvæmdir teljist hafnar, er undirstöður hafa verið steyptar, sbr. I. kafla 1.8.7.

Það er álit dómsins, að greiðsla stefnanda á lóðartökugjaldi, kr. 800.00, hinn 2. júlí 1964, athugasemdalaus móttaka stefnda á lóðarleigu fyrir tímabilið 1. júní 1965 til 31. desember 1967, ítrekuð bókun byggingarnefndar 1. október 1965 um eins árs byggingarfrest og vottorð byggingarfulltrúa um lóðarréttindi stefnanda hinn 22. marz 1967 hafi gefið stefnanda ástæðu til að ætla, að hann hefði frjálsar hendur um hraða framkvæmda á lóðinni, og skilyrði, sem stefnanda voru sett við upphaflega lóðarveitingu, varða aðeins greiðslu lóðarleigu og kvöð um bifreiðarstæði. Í bókun byggingarnefndar er ekki tekið fram, hverju varði, ef byggingarfrestur rennur út. Hins vegur kemur fram hjá bæjar-

stjóra í bréfi hans til stefnanda, dagsettu 20. maí 1964, að hafi hús ekki verið reist á lóðinni innan eins árs frá dagsetningu bréfsins, falli lóðin aftur til bæjarins endurgjaldslaust. Skilyrði þetta brytur í bága við almennan skilning á byggingarfresti og hefur því ekki gildi, enda án lagastoðar. Samkvæmt þessu er ljóst, að markleysa er að setja ákvæði í lóðarveitingu um árs byggingarfrest, þegar byggingarleyfi, sem síðar er veitt, gildir allt að einu ári. Bókun byggingarnefndar 4. desember 1968 er því brot á 67. gr. stjórnarskrárinnar.

Þá er á það að líta, að ekki verður séð, að álagning gatnagerðargjalds og gjaldstofn þess eigi stað í lögum, fyrr en lög nr. 87/1970 öðlast gildi. Lóðaumsækjendur geta að sjálfsögðu samið sig undir greiðslu slíks gjalds, en það hefur stefnandi ekki gert.

Samkvæmt þessum niðurstöðum telst heimta gatnagerðargjaldsins ólögmæt, og verður krafa stefnanda um endurgreiðslu þess tekin til greina.

Stefnandi hefur eigi í máli þessu, eins og í upphafi var gerður áskilnaður um, krafizt vaxta og skaðabóta.

Samkvæmt þessari niðurstöðu ber stefnda að greiða stefnanda málskostnað, kr. 50.000.00.

Dómsorð:

Stefndi, bæjarsjóður Akureyrar, greiði stefnanda, Reyni s/f, kr. 372.992.00 og málskostnað, kr. 50.000.00, innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.